

Майстро Д. М., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Корнєєв Ю. В., к.ю.н., доцент

ПРОБЛЕМИ ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ

За роки Незалежності України принципи прав людини, закладені в законодавстві, міжнародних зобов'язаннях та Конституції України, поки що так і залишилися прожектами та дороговказами державного й соціального будівництва, але не стали реальними підвалинами громадянського суспільства та механізмами державного управління. Пріоритетом для будь-якої держави має бути дотримання прав і свобод людини.

Проте, на жаль, правовий нігілізм, який процвітає в Україні, призводить до того, що правові норми не працюють, а рівень правової культури досить низький. Відбувається майже тотальне ігнорування прав і свобод людини, порушення норм гуманітарного права, а також здійснюється розмивання прав і свобод людини. Основний дискурс навколо прав певних груп: дотримання прав людини в пенітенціарних установах, прав ЛГБ-спільноти, зараз активно обговорюються права переселенців, учасників АТО та їх сімей. При захисті конкретних груп, виникають нові порушення базових, фундаментальних прав людини. Знижується попит на ті права, які потребують суб'єкта, здатного і бажуючого приймати самостійні рішення. На жаль, чомусь ніхто з тих, хто найбільше розмовляє про порушення прав і свобод людини в Україні не говорить, наприклад про права всього населення України на гідне життя [1, с. 24].

Нівелюється права всього населення України, а на зміну індивідуальним правам приходять права, які можна реалізувати тільки в групі, сформованій за мовною, етнічною, релігійною, культурною, статевою, професійною та іншими ознаками. Реальний захист прав людини – це не захист прав певних груп, це захист норм права які порушуються по відношенню до кожного, а не окремої людини чи групи осіб.

Права будь-якої людини є універсальними (тобто, вони належать усім людям в будь-яких ситуаціях незалежно від соціального становища), вродженими (тобто, вони вже належать кожній людині лише за фактом народження) і невід'ємними (це означає неможливість позбавити індивіда цих прав чи неможливість його добровільної відмови від цих прав).

Спрощено права людини характеризуються трьома головними рисами:

1) кожна влада має обмеження для своєї діяльності;
2) у кожної людини є своя суверенна сфера, в яку ніяка влада не може втручатися;

3) кожна людина може виступити проти держави або іншого індивіда з метою захисту своїх прав [2, с. 33].

Разом з тим важливо усвідомлювати, що будучи фундаментальними, права людини разом із тим не є абсолютними. В ліберальному дискурсі такі обмеження характеризуються висловом про те, що «Ваші права закінчуються там, де починаються права інших людей».

Система конституційних прав людини і громадянина в Україні охоплює теоретично максимально всеосяжний спектр прав і свобод у виборі способів і засобів життєдіяльності кожної людини, що проживає чи перебуває в нашій країні. І це, безумовно, позитивне надбання нашого суспільства. Однак практична реалізація та захист цих прав і свобод майже щоразу наштовхуються на значні перепони і перешкоди, що мають як об'єктивний, так і суб'єктивний характер та є підґрунтям для невирішених проблем у цій сфері.

До проблем реалізації та захисту прав людини і громадянина в Україні можна віднести:

— низький рівень правової культури і правової свідомості переважної більшості членів нашого суспільства;

— незадовільний рівень зовнішнього виховного впливу на кожну людину з боку суспільства та самовиховання за наявності у багатьох людей реального відчуття власної честі та гідності;

— низький рівень дотримання правопорядку (законності) у житті суспільства і держави та беззастережної відповідальності кожної без винятку особи перед собою і оточенням за процес і результати своєї діяльності;

— нерівноправність гілок та органів державної влади та недосконалість функціонування місцевого самоврядування територіальних громад у реальному житті;

— низький рівень професіоналізму у сфері політичного та державного менеджменту і його виняткова залежність від особистих й групових (кланових) інтересів;

— відсутність чіткої структурованості громадянського суспільства і громадського контролю за діяльністю всіх органів державної влади;

— високий рівень корупції на всіх рівнях і щаблях державного і суспільного життя та відсутність політичної волі у його зменшенні;

— відсутність прямої обопільної залежності між людиною і громадянином та державою і суспільством [3, с. 19].

Аналіз вище зазначених проблем засвідчує, що кожна з них має свої суб'єктивні та об'єктивні причини походження та існування.

Як висновок, можна зазначити, що саме верховенство права як універсальний феномен формування оптимальної збалансованості суспільних, особистісних і державних відносин надає можливість кожній людині реалізувати в повному обсязі власні права і свободи із таких методів є безумовне застосування принципу верховенства права у всіх сферах суспільного життя і державного управління. Стан справ у сфері забезпечення прав і свобод особи, їх практичної реалізації є критерієм, за яким оцінюється рівень демократичного та правового розвитку будь-якої держави і суспільства в цілому.

Література

1. Козюбра М. І. Права людини і верховенство права / М. І. Козюбра // Право України. – 2012. – № 2. – С. 24.
2. Таманага Б. Верховенство права: історія, політика, теорія / Браян Таманага; пер. з англ. А. Іщенка. – К.: Вид. дім «Києво-Могилянська академія», 2011. – 208 с.
3. Лисогор В. Правова культура як елемент механізму реалізації прав і свобод громадян / В. Лисогор // Підприємництво, господарство і право. – 2009. – № 5. – С. 19.

УДК 349.6:629.7(043.2)

Миронова В. І., студентка,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Єряшов Є. К., старший викладач

ЗАХИСТ НАВКОЛИШНЬОГО ПРИРОДНОГО СЕРЕДОВИЩА ВІД ШКІДЛИВОГО ВПЛИВУ ПОЛЬОТІВ ЦИВІЛЬНИХ ПОВІТРЯНИХ СУДЕН

Питання правового забезпечення екологічної безпеки повітряного транспорту регулюється Конвенцією про міжнародну цивільну авіацію 1944 року та Додатком 16 до неї, який вирішує питання зниження шуму повітряних суден та емісії авіаційних двигунів, Конвенцією про запобігання забруднення морського середовища скиданням речовин із суден та літальних апаратів 1972 року, а також іншими нормативно-технічними документами Міжнародної організації цивільної авіації.

Розглядаючи екологічну безпеку цивільної авіації, важливо в першу чергу визначити основні чинники негативного впливу цивільної авіації на навколишнє природне середовище. При цьому слід мати на увазі, що основним об'єктом такого негативного впливу є населення. На стан атмосферного повітря впливають: викиди в атмосферу забруднюючих